

Judikatúra ESD k nariadeniu Brusel Iia

(Nariadenie č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000)

Čl. 1

C-335/17

Pojem „právo styku“ uvedený v článku 1 ods. 2 písm. a) a v článku 2 bodoch 7 a 10 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje aj na právo styku starých rodičov s ich vnukmi.

C-404/14

Nariadenie Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že schválenie dohody o vysporiadaní dedičstva uzavretej opatrovníkom maloletých detí za tieto deti predstavuje opatrenie týkajúce sa výkonu rodičovských práv a povinností v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) tohto nariadenia patriace do rozsahu pôsobnosti tohto nariadenia, a nie opatrenie týkajúce sa dedičstva v zmysle článku 1 ods. 3 písm. f) uvedeného nariadenia, ktoré je vylúčené z rozsahu jeho pôsobnosti.

C-435/06

1. Článok 1 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, zmeneného a doplneného nariadením Rady (ES) č. 2116/2004 z 2. decembra 2004, sa má vykladať v tom zmysle, že pod pojem „občianske veci“ v zmysle tohto ustanovenia, patrí rozhodnutie prijaté formou jediného rozhodnutia v rámci predpisov verejného práva týkajúcich sa ochrany detí, ktorým sa nariaďuje okamžité prevzatie dieťaťa a jeho umiestnenie mimo vlastnej rodiny do pestúnskej starostlivosti.
2. Nariadenie č. 2201/2003, zmenené a doplnené nariadením Rady č. 2116/2004, sa má vykladať v tom zmysle, že harmonizované vnútroštátne právne predpisy o uznávaní a výkone správnych rozhodnutí o prevzatí a umiestnení osôb do starostlivosti, prijaté v rámci spolupráce severských štátov, nie je možné uplatniť na rozhodnutie o prevzatí dieťaťa do starostlivosti, ktoré patrí do pôsobnosti tohto nariadenia.
3. Okrem posúdenia skutkových okolností, na čo má ako jediný právomoc vnútroštátny súd, sa nariadenie č. 2201/2003, zmenené a doplnené nariadením Rady č. 2116/2004, má vykladať v tom zmysle, že je z časového hľadiska uplatniteľné v takom konaní, ako je konanie vo veci samej.

Čl. 2

C-400/10 PPU

Nariadenie Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby právny poriadok členského štátu podmienil nadobudnutie opatrovníckeho práva otcom dieťaťa, ktorý nie je manželom matky dieťaťa, rozhodnutím príslušného vnútroštátneho súdu, na základe ktorého sa mu také opatrovnícke právo, v dôsledku ktorého môže byť premiestnenie alebo zadržanie tohto dieťaťa jeho matkou považované za neoprávnené podľa článku 2 bodu 11 tohto nariadenia, priznáva.

Čl. 3

C-168/08

V prípade, keď dožiadaný súd členského štátu má podľa článku 64 ods. 4 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, skúmať, či súd členského štátu pôvodu súdneho rozhodnutia by mal právomoc podľa článku 3 ods. 1 písm. b) tohto nariadenia, zabraňuje posledný uvedený článok tomu, aby súd dožiadaného členského štátu manželov, ktorí obaja majú štátnu príslušnosť jednak tohto štátu a jednak členského štátu pôvodu, považoval len za štátnych príslušníkov dožiadaného členského štátu. Tento súd musí naopak zohľadniť skutočnosť, že manželia majú aj štátnu príslušnosť členského štátu pôvodu a že z tohto dôvodu súdy členského štátu pôvodu by mohli mať právomoc vo veci konať.

2. Ak majú obaja manželia štátnu príslušnosť dvoch rovnakých členských štátov, bráni článok 3 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 2201/2003 tomu, aby bola vylúčená právomoc súdov jedného z týchto členských štátov z dôvodu, že navrhovateľa s týmto štátom nič iné nespája. Naopak, súdy členských štátov, ktorých štátnymi príslušníkmi sú manželia, majú podľa tohto ustanovenia právomoc rozhodovať vo veci a títo manželia si môžu vybrať súd členského štátu, ktorý bude rozhodovať vo veci.

C-294/15

1. Článok 1 ods. 1 písm. a) nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že návrh na anulovanie manželstva podaný treťou osobou po smrti jedného z manželov patrí do rozsahu pôsobnosti nariadenia č. 2201/2003.

2. Článok 3 ods. 1 písm. a) piata a šiesta zarážka nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že iná osoba než jeden z manželov, ktorá podá návrh na anulovanie manželstva, sa nemôže dovolávať kritérií právomoci stanovených v týchto ustanoveniach.

Čl. 6

C-68/07

Články 6 a 7 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, zmeneného a doplneného nariadením Rady (ES) č. 2116/2004 z 2. decembra 2004 pokiaľ ide o zmluvy so Svätou stolicou, sa majú vykladať v tom zmysle, že ak v rámci rozvodového konania nemá odporca svoj obvyklý pobyt v členskom štáte a nie je štátnym príslušníkom členského štátu, nemôžu súdy členského štátu založiť svoju právomoc rozhodnúť v tomto konaní na svojom vnútroštátnom práve, ak podľa článku 3 tohto nariadenia majú právomoc súdy iného členského štátu.

Čl. 8

C-523/07

1. Článok 1 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať tak, že pojem „občianske veci“ v zmysle tohto ustanovenia sa vzťahuje aj na rozhodnutie, ktorým sa nariaďuje okamžité prevzatie dieťaťa do starostlivosti a jeho umiestnenie mimo vlastnej rodiny, ak bolo toto rozhodnutie prijaté v

rámci predpisov verejného práva týkajúcich sa ochrany detí.

2. Pojem „obvyklý pobyt“ v zmysle článku 8 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003 treba vykladať tak, že mu zodpovedá miesto, ktoré odzrkadľuje istú mieru začlenenia dieťaťa do sociálneho a rodinného prostredia. Na tento účel treba vziať do úvahy najmä trvanie, pravidelnosť, podmienky a dôvody pobytu na území členského štátu a presťahovanie rodiny do tohto štátu, štátnu príslušnosť dieťaťa, miesto a podmienky školskej dochádzky, jazykové znalosti, ako aj rodinné a sociálne väzby, ktoré dieťa udržiava v danom štáte. Je na vnútroštátnom súde, aby určil, kde má dieťa obvyklý pobyt, majúc na pamäti všetky osobitné skutkové okolnosti každého jednotlivého prípadu.
3. Vnútroštátny súd môže na základe článku 20 nariadenia č. 2201/2003 rozhodnúť o prijatí takého ochranného opatrenia, ako je prevzatie dieťaťa do starostlivosti, ak sú splnené tieto podmienky:

- dané opatrenie musí byť naliehavé,
- musí byť prijaté vo vzťahu k osobám, ktoré sa nachádzajú v dotknutom v členskom štáte a
- musí mať dočasnú povahu.

Vykonanie uvedeného opatrenia, ako aj jeho záväzný charakter, sú určené vnútroštátnym právom. Po vykonaní ochranného opatrenia nie je vnútroštátny súd povinný postúpiť vec súdu iného členského štátu, ktorý má právomoc. Pokiaľ si to však vyžaduje ochrana najlepšieho záujmu dieťaťa, vnútroštátny súd, ktorý vykonal predbežné alebo ochranné opatrenie, musí o tomto opatrení priamo alebo prostredníctvom ústredného orgánu určeného na základe článku 53 nariadenia č. 2201/2003 informovať súd iného členského štátu, ktorý má právomoc.

4. Ak súd členského štátu nemá žiadnu právomoc, musí aj bez návrhu vyhlásiť, že nemá právomoc, pričom nie je povinný postúpiť vec inému súdu. Ak si to však vyžaduje ochrana najlepšieho záujmu dieťaťa, vnútroštátny súd, ktorý ex offio vyhlásil, že nemá právomoc, musí o tejto skutočnosti priamo alebo prostredníctvom ústredného orgánu určeného na základe článku 53 nariadenia č. 2201/2003 informovať súd iného členského štátu, ktorý má právomoc.

C-497/10 PPU

1. Pojem „obvyklý pobyt“ v zmysle článkov 8 a 10 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že tento pobyt zodpovedá miestu, ktoré odzrkadľuje istú mieru začlenenia dieťaťa do sociálneho a rodinného prostredia. Na tento účel a v prípade, keď ide o situáciu dojčaťa, ktoré býva so svojou matkou iba niekoľko dní v inom členskom štáte, ako je štát jeho obvyklého pobytu, do ktorého bolo premiestnené, treba vziať do úvahy najmä na jednej strane trvanie, pravidelnosť, podmienky a dôvody pobytu na území tohto členského štátu a dôvody presťahovania matky do tohto štátu a na druhej strane, najmä z dôvodu veku dieťaťa, geografický a rodinný pôvod matky, ako aj rodinné a sociálne väzby, ktoré matka a dieťa udržiavajú v tom istom členskom štáte. Je na vnútroštátnom súde, aby určil, kde má dieťa obvyklý pobyt, majúc na pamäti všetky osobitné skutkové okolnosti každého jednotlivého prípadu.

Za predpokladu, že by uplatnenie vyššie uvedených kritérií viedlo vo veci samej k záveru, že obvyklý pobyt dieťaťa nemožno určiť, určenie príslušného súdu musí byť vykonané na základe kritéria „prítomnosti dieťaťa“ v zmysle článku 13 nariadenia.

2. Rozhodnutia súdu členského štátu zamietajúce podľa Haagskeho dohovoru z 25. októbra 1980 o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí návrh na okamžité vrátenie dieťaťa na územie, kde je daná miestna príslušnosť súdu iného členského štátu a týkajúce sa rodičovských práv a povinností vo vzťahu k tomuto dieťaťu nemajú vplyv na rozhodnutia, ktoré sa majú vydať v tomto inom členskom štáte o návrhoch týkajúcich sa rodičovských práv a povinností, ktoré boli podané skôr a o ktorých sa stále koná.

Článok 8 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že obvyklý pobyt dieťaťa v zmysle tohto nariadenia zodpovedá miestu, kde má v skutočnosti stredobod svojho života. Vnútroštátnemu súdu prináleží na základe súboru zhodných skutkových okolností určiť, kde sa v čase podania návrhu na určenie rodičovských práv a povinností vo vzťahu k dieťaťu nachádzal tento stredobod dieťaťa. V tejto súvislosti, v prípade, ako je ten vo veci samej, vzhľadom na skutočnosti zistené týmto súdom, treba spoločne za rozhodujúce okolnosti považovať:

- skutočnosť, že dieťa bývalo od svojho narodenia až do rozchodu rodičov v zásade s nimi na určitom mieste,
- okolnosť, že rodič vykonávajúci od rozchodu partnerov skutočnú starostlivosť o dieťa má s ním stále každodenný pobyt na tomto mieste a vykonáva tam svoje povolanie v rámci pracovného pomeru na dobu neurčitú, a
- skutočnosť, že dieťa má na uvedenom mieste pravidelné kontakty s jeho druhým rodičom, ktorý stále býva na tomto mieste.

Naopak, v prípade, ako je ten vo veci samej, nemožno za rozhodujúce považovať okolnosti:

- pobyty, ktoré rodič vykonávajúci v skutočnosti starostlivosť o dieťa s ním v minulosti uskutočnil na území členského štátu, z ktorého pochádza, v rámci svojej dovolenky alebo v období sviatkov,
- pôvod tohto rodiča, kultúrne väzby dieťaťa k tomuto členskému štátu, ktoré z toho vyplývajú, a jeho vzťahy s rodinnými príslušníkmi bývajúcimi v uvedenom členskom štáte a
- prípadný zámer uvedeného rodiča usadiť sa s dieťaťom v budúcnosti v tomto druhom členskom štáte.

1. Pojem „obvyklý pobyt“ v zmysle článkov 8 a 10 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že tento pobyt zodpovedá miestu, ktoré odzrkadľuje istú mieru začlenenia dieťaťa do sociálneho a rodinného prostredia. Na tento účel a v prípade, keď ide o situáciu dojčaťa, ktoré býva so svojou matkou iba niekoľko dní v inom členskom štáte, ako je štát jeho obvyklého pobytu, do ktorého bolo premiestnené, treba vziať do úvahy najmä na jednej strane trvanie, pravidelnosť, podmienky a dôvody pobytu na území tohto členského štátu a dôvody presťahovania matky do tohto štátu a na druhej strane, najmä z dôvodu veku dieťaťa, geografický a rodinný pôvod matky, ako aj rodinné a sociálne väzby, ktoré matka a dieťa udržiavajú v tom istom členskom štáte. Je na vnútroštátnom súde, aby určil, kde má dieťa obvyklý pobyt, a zohľadnil pritom všetky osobitné skutkové okolnosti každého jednotlivého prípadu.

Za predpokladu, že by uplatnenie vyššie uvedených kritérií viedlo vo veci samej k záveru, že obvyklý pobyt dieťaťa nemožno určiť, určenie príslušného súdu musí byť vykonané na základe kritéria „prítomnosti dieťaťa“ v zmysle článku 13 nariadenia.

2. Rozhodnutia súdu členského štátu zamietajúce podľa Haagskeho dohovoru z 25. októbra 1980 o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí návrh na okamžité vrátenie dieťaťa na územie, kde je daná miestna príslušnosť súdu iného členského štátu, a týkajúce sa rodičovských práv a povinností vo vzťahu k tomuto dieťaťu nemajú vplyv na rozhodnutia, ktoré sa majú vydať v tomto inom členskom štáte o návrhoch týkajúcich sa rodičovských práv a povinností, ktoré boli podané skôr a o ktorých sa stále koná.

Čl. 10

C-85/18 PPU

Článok 10 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, a článok 3 nariadenia Rady (ES) č. 4/2009 z 18. decembra 2008 o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone rozhodnutí a o spolupráci vo veciach vyživovacej povinnosti sa majú vykladať v tom zmysle, že vo veci, akou je vec v spore vo veci samej, v ktorej dieťa, ktoré malo obvyklý pobyt v členskom štáte, bolo neoprávnene premiestnené jedným z jeho rodičov do iného členského štátu, súdy tohto iného členského štátu nemajú právomoc rozhodovať o žiadosti týkajúcej sa opatrovníckeho práva alebo o žiadosti na určenie výživného vo vzťahu k tomuto dieťaťu, pokiaľ neexistuje akýkoľvek náznak, že by sa druhý rodič zmieril s premiestnením alebo nepodal žiadosť o návrat tohto dieťaťa.

C-211/10 PPU

1. Článok 10 písm. b) bod iv) nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že predbežné opatrenie nie je „rozsudkom o opatrovníckom práve [alebo o práve na zverenie dieťaťa do osobnej starostlivosti – *neoficiálny preklad*], z ktorého nevyplýva povinnosť návratu dieťaťa“ v zmysle tohto ustanovenia a nemôže založiť postúpenie právomoci na súdy členského štátu, do ktorého bolo dieťa protiprávne premiestnené.

2. Článok 11 ods. 8 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že rozhodnutie súdu majúceho právomoc, ktorým sa nariaďuje návrat dieťaťa, patrí do pôsobnosti tohto ustanovenia, aj keď mu nepredchádzalo vydanie právoplatného rozhodnutia toho istého súdu v otázke opatrovníckeho práva alebo práva na zverenie dieťaťa do osobnej starostlivosti.

3. Článok 47 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že rozhodnutie, ktorým sa priznáva dočasné právo opatrovníctva alebo dočasné právo na zverenie dieťaťa do osobnej starostlivosti, ktoré následne vydal súd členského štátu výkonu a ktoré sa považuje za vykonateľné podľa práva tohto štátu, nemôže brániť výkonu osvedčeného rozhodnutia nariaďujúceho návrat dieťaťa, ktoré skôr vydal príslušný súd členského pôvodu.

4. Výkon osvedčeného rozhodnutia nemožno odmietnuť v členskom štáte výkonu z dôvodu, že vzhľadom na zmenu okolností, ktorá nastala po jeho prijatí, môže tento výkon závažne zasiahnuť do najlepšieho záujmu dieťaťa. Takejto zmeny sa treba dovolať v konaní pred príslušným súdom členského štátu pôvodu, na ktorý by sa mal podať aj prípadný návrh na odklad výkonu jeho rozhodnutia.

Čl. 11

C-325/18 PPU a C-375/18 PPU

1. Všeobecné ustanovenia kapitoly III nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa majú vykladať v tom zmysle, že ak sa tvrdí, že deti boli neoprávnene premiestnené, rozhodnutie súdu členského štátu, v ktorom mali tieto deti svoj obvyklý pobyt, nariaďujúce návrat uvedených detí a ktoré je

dôsledkom rozhodnutia týkajúceho sa rodičovských práv a povinností, možno vyhlásiť za vykonateľné v hostiteľskom členskom štáte v súlade s týmito všeobecnými ustanoveniami.

2. Článok 33 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003 v spojení s článkom 47 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že v takej situácii, o akú ide vo veci samej, toto ustanovenie bráni výkonu rozhodnutia súdu členského štátu, ktoré nariaduje ustanovenie opatrovníka a návrat detí a ktoré je vyhlásené za vykonateľné v dožiadanom členskom štáte predtým, než dôjde k doručeniu vyhlásenia vykonateľnosti tohto rozhodnutia dotknutým rodičom. Článok 33 ods. 5 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že lehotu na podanie odvolania upravenú v tomto ustanovení nemôže konajúci súd predĺžiť.
3. Nariadenie č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby v takej situácii, o akú ide vo veci samej, súd členského štátu prijal ochranné opatrenia v podobe vydania nariadenia verejnému orgánu iného členského štátu, ktorým sa zakazuje tomuto orgánu začať na súdoch tohto iného členského štátu konanie o osvojení detí, ktoré v tomto členskom štáte bývajú, alebo v tomto konaní pokračovať.

C-111/17 PPU

Článok 11 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že v takej situácii, akou je tá vo veci samej, v ktorej sa dieťa narodilo a bývalo nepretržite so svojou matkou počas viacerých mesiacov v súlade so spoločnou vôľou svojich rodičov v inom členskom štáte, ako je ten, v ktorom títo rodičia mali pred jeho narodením obvyklý pobyt, z pôvodného zámeru rodičov, pokiaľ ide o návrat matky spolu s dieťaťom do tohto posledného uvedeného členského štátu, nemožno vyvodiť záver, že toto dieťa v ňom má „obvyklý pobyt“ v zmysle tohto nariadenia.

V dôsledku toho v takej situácii nemožno to, že sa matka odmieta vrátiť do tohto istého členského štátu spolu s dieťaťom, považovať za „neoprávnené premiestnenie alebo zadržívanie“ dieťaťa v zmysle uvedeného článku 11 ods. 1.

C-498/14 PPU

Článok 11 ods. 7 a 8 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že v zásade nebráni tomu, aby členský štát priznal špecializovanému súdu právomoc skúmať otázky návratu alebo opatrovníckeho práva k dieťaťu v rámci konania upraveného v týchto ustanoveniach, a to aj za predpokladu, že druhostupňový alebo prvostupňový súd už začal konať vo veci samej o rodičovských právach a povinnostiach k dieťaťu.

C-376/14 PPU

1. Článok 2 bod 11 a článok 11 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa majú vykladať v tom zmysle, že v prípade, že k premiestneniu dieťaťa došlo v súlade s predbežne vykonateľným súdnym rozhodnutím, ktoré bolo následne zmenené súdnym rozhodnutím stanovujúcim pobyt dieťaťa v mieste bydliska rodiča bývajúceho v členskom štáte pôvodu, súd členského štátu, do ktorého bolo dieťa premiestnené, na ktorý bola podaná žiadosť o návrat dieťaťa, musí overiť, pričom vykoná posúdenie všetkých konkrétnych okolností predmetného prípadu, či dieťa malo ešte svoj obvyklý pobyt v členskom štáte pôvodu bezprostredne pred údajným neoprávneným zadržaním. V rámci tohto posúdenia treba zohľadniť skutočnosť, že súdne rozhodnutie povoľujúce premiestnenie mohlo byť predbežne vykonané a bolo proti nemu podané odvolanie.

2. Nariadenie č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade, že k premiestneniu dieťaťa došlo v súlade s predbežne vykonateľným súdnym rozhodnutím, ktoré bolo následne zmenené

súdny rozhodnutím stanovujúcim pobyt dieťaťa v mieste bydliska rodiča bývajúceho v členskom štáte pôvodu, zadržanie dieťaťa v tomto členskom štáte po vydaní tohto druhého rozhodnutia je neoprávnené a uplatní sa článok 11 tohto nariadenia, ak platí, že dieťa malo bezprostredne pred týmto zadržaním svoj obvyklý pobyt v uvedenom členskom štáte. Ak naopak platí, že dieťa už nemalo v tomto okamihu obvyklý pobyt v členskom štáte pôvodu, rozhodnutie zamietajúce žiadosť o návrat založené na tomto ustanovení sa prijme bez toho, aby tým bolo dotknuté uplatnenie pravidiel týkajúcich sa uznávania a výkonu rozhodnutí vydaných v niektorom členskom štáte, stanovených v kapitole III nariadenia

Čl. 12

C-565/16

V situácii ako vo veci samej, keď rodičia maloletého dieťaťa, ktorí majú rovnaký obvyklý pobyt ako toto dieťa v jednom členskom štáte, podali v jeho mene návrh na schválenie odmietnutia dedičstva na súde iného členského štátu, článok 12 ods. 3 písm. b) nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že:

- podanie predložené spoločne rodičmi dieťaťa na súde podľa ich výberu predstavuje jednoznačné prijatie právomoci tohto súdu danými rodičmi,
- prokurátor, ktorý je podľa vnútroštátneho práva plnoprávnym účastníkom konania, je aj účastníkom konania v zmysle článku 12 ods. 3 písm. b) nariadenia č. 2201/2003. Námietka tohto účastníka konania proti výberu súdu, ktorý má právomoc, rodičmi dieťaťa po momente, keď sa na uvedenom súde začalo konanie, bráni uznaniu, že došlo k akceptovaniu voľby právomoci všetkými účastníkmi konania v tomto momente. V prípade neexistencie takej námietky možno súhlas tohto účastníka konania považovať za implicitný a podmienku prijatia dohody o právomoci výslovne alebo iným jednoznačným spôsobom zo strany všetkých účastníkov konania v čase jeho začatia možno považovať za splnenú a
- okolnosť, že bydlisko poručiteľa v čase jeho úmrtia, jeho majetok, ktorý je predmetom dedičského konania, a dlhy dedičstva sa nachádzali v členskom štáte, v ktorom sa nachádza zvolený súd, umožňuje – v prípade nedostatku dôkazov preukazujúcich, že by dohoda o právomoci mohla mať nepriaznivý vplyv na situáciu dieťaťa – domnievať sa, že takáto dohoda o právomoci je v najlepšom záujme dieťaťa.

C-215/15

1. Žaloba, ktorou jeden z rodičov navrhuje súdu, aby nahradil chýbajúci súhlas druhého rodiča s vycestovaním dieťaťa mimo územie členského štátu, v ktorom má dieťa obvyklý pobyt, a s podaním žiadosti o vydanie cestovného pasu na meno tohto dieťaťa, patrí do vecnej pôsobnosti nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, pričom rozhodnutie prijaté na základe tejto žaloby musia orgány členského štátu, ktorého štátnym príslušníkom je uvedené dieťa, zohľadniť v správnom konaní týkajúcom sa vydania tohto cestovného pasu.

2. Článok 12 ods. 3 písm. b) nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že právomoc súdov, ktoré rozhodujú o návrhu z oblasti rodičovských práv a povinností, nemožno považovať za právomoc, ktorú „všetci účastníci konania prijali... výslovne alebo iným jednoznačným spôsobom“ v zmysle tohto ustanovenia, len z dôvodu, že zástupca ad litem, ktorý zastupuje žalovaného a bol ustanovený týmito súdmi ex offio vzhľadom na nemožnosť doručiť žalovanému žalobu, ktorou sa začalo toto konanie, nevzniesol námietku nedostatku právomoci týchto súdov.

C-656/13

1. Článok 12 ods. 3 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, treba vykladať v tom zmysle, že na účely konania o rodičovských právach a povinnostiach umožňuje založiť právomoc súdu členského štátu, v ktorom dieťa nemá obvyklý pobyt, hoci pred zvoleným súdom sa nevedie žiadne iné konanie.

2. Článok 12 ods. 3 písm. b) nariadenia č. 2201/2003 treba vykladať tak, že sa nemožno domnievať, že právomoc súdu, na ktorom jeden z účastníkov konania začal konanie vo veci rodičovských práv a povinností, „všetci účastníci konania prijali... výslovne alebo iným jednoznačným spôsobom“ v zmysle tohto ustanovenia, pokiaľ žalovaný v tomto prvom uvedenom konaní začal neskôr na tom istom súde druhé konanie a pri prvom úkone, ktorý mu prislúcha v rámci prvého konania, namieta nepríslušnosť tohto súdu.

C-436/13

Právomoc vo veci rodičovských práv a povinností dohodnutá v zmysle článku 12 ods. 3 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, v prospech súdu členského štátu, pred ktorým bolo na základe spoločnej dohody nositeľov rodičovských práv a povinností začaté konanie, zaniká nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia vyhláseného v rámci tohto konania.

Čl. 15

C-530/18

1. Článok 15 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že zavádza výnimku z pravidiel všeobecnej právomoci stanoveného v článku 8 tohto nariadenia č. 2201/2003, podľa ktorého je právomoc súdov členských štátov určená podľa miesta obvyklého pobytu dieťaťa v čase začatia konania.

2. Článok 15 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ je splnené jedno alebo viacero z piatich taxatívne uvedených alternatívnych kritérií pre posúdenie existencie osobitnej väzby dieťaťa k inému členskému štátu, než je štát jeho obvyklého pobytu, má súd, ktorý má právomoc podľa článku 8 tohto nariadenia možnosť postúpiť vec súdu, o ktorom sa domnieva, že je vhodnejší na prejednanie veci, ktorá mu bola predložená, avšak nie je povinný tak urobiť. Pokiaľ príslušný súd dospeje k záveru, že väzby, ktoré spájajú dotknuté dieťa s členským štátom jeho obvyklého pobytu, sú silnejšie ako väzby, ktoré ho spájajú s iným členským štátom, stačí tento záver na vylúčenie uplatnenia článku 15 uvedeného nariadenia.

3. Článok 15 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že rozdiely medzi právnymi pravidlami, najmä procesnými pravidlami členského štátu, ktorého súd má právomoc rozhodovať vo veci samej, a takýmito pravidlami iného členského štátu, ku ktorému má dotknuté dieťa osobitnú väzbu, akým je konanie na neverejnom pojednávaní pred špecializovanými súdmi, nemôžu byť s ohľadom na najlepší záujem dieťaťa všeobecne a abstraktne relevantné pre posúdenie toho, či súdy tohto iného členského štátu sú vhodnejšie na prejednanie tejto veci. Príslušný súd môže zohľadniť

tieto rozdiely len vtedy, ak môžu priniesť skutočnú a konkrétnu pridanú hodnotu vo vzťahu k prijatiu rozhodnutia o tomto dieťaťi v porovnaní so situáciou, že uvedená vec zostane na tomto súde.

C-428/15

Článok 15 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na návrh v oblasti ochrany detí, patriaci do verejného práva, ak je tento návrh podaný príslušným orgánom členského štátu a týka sa prijatia opatrení v oblasti rodičovských práv a povinností, akým je návrh v spore vo veci samej, ak vyhlásenie súdu druhého členského štátu o prevzatí právomoci vyžaduje, aby orgán tohto druhého členského štátu následne podal návrh na začatie konania podľa svojho vnútroštátneho práva, ktorý je odlišný od návrhu podaného v prvom členskom štáte a ktorý sa môže prípadne týkať odlišných skutkových okolností.

2.Článok 15 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že:

—aby mohol súd, ktorý má právomoc, považovať súd iného členského štátu, ku ktorému má dieťa osobitnú väzbu, za súd vo vhodnejšej situácii, musí sa uistiť o tom, že postúpenie veci takémuto súdu môže mať skutočnú a konkrétnu pridanú hodnotu pre posúdenie tejto veci, najmä s ohľadom na procesné pravidlá uplatniteľné v uvedenom členskom štáte,

—aby sa mohol súd členského štátu, ktorý má právomoc, domnievať, že takéto postúpenie je v najlepšom záujme dieťaťa, musí sa najmä uistiť, že uvedené postúpenie veci nemôže mať nepriaznivý vplyv na situáciu tohto dieťaťa.

3.Článok 15 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že súd členského štátu, ktorý má právomoc, nesmie pri uplatňovaní tohto ustanovenia v danej veci týkajúcej sa rodičovských práv a povinností zohľadniť vplyv možného postúpenia tejto veci súdu iného členského štátu na právo na voľný pohyb iných dotknutých osôb než tohto dieťaťa, ani dôvod, prečo matka tohto dieťaťa využila toto právo pred začatím konania, okrem prípadov, keď tieto skutočnosti môžu mať nepriaznivý vplyv na situáciu daného dieťaťa.

Čl. 19

C-489/14

Pokiaľ ide o konanie o rozluke a konanie o rozvoze začaté medzi rovnakými účastníkmi konania na súdoch dvoch členských štátov, má sa článok 19 ods. 1 a 3 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, vykladať v tom zmysle, že v takej situácii, o akú ide vo veci samej, keď sa konanie na súde, ktorý začal konať ako prvý v prvom členskom štáte, skončilo po začatí konania pred súdom, ktorý začal konať ako druhý v druhom členskom štáte, nie sú už splnené kritériá prekážky začatej veci a z tohto dôvodu sa právomoc súdu, ktorý začal konať ako prvý, má považovať za nepotvrdenú.

C-296/10

Ustanovenia článku 19 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, nie sú uplatniteľné, ak súd jedného členského štátu, ktorý začal konať ako prvý vo veci úpravy rodičovských práv a povinností, koná len vo veci nariadenia predbežných opatrení v zmysle článku 20 tohto nariadenia a súd iného členského štátu, ktorý má právomoc podľa toho istého nariadenia na rozhodnutie vo veci samej, koná ako druhý o návrhu na tú istú úpravu, či už dočasne, alebo s konečnou platnosťou.

Skutočnosť, že súd členského štátu začal konať v rámci konania o nariadení predbežných opatrení alebo že rozhodnutie bolo prijaté v rámci takého konania a že zo žiadneho údajov podaného návrhu alebo prijatého rozhodnutia nevyplýva, že súd konajúci o nariadení predbežných opatrení má právomoc v zmysle nariadenia č. 2201/2003, nevyhnutne nemá za dôsledok vylúčenie záveru, že existuje, ako to prípadne umožňuje vnútroštátne právo tohto členského štátu, návrh vo veci samej spojený s návrhom na nariadenie predbežných opatrení a obsahujúci údaje smerujúce k preukázaniu, že konajúci súd má právomoc v zmysle tohto nariadenia.

Ak napriek úsiliu vynaloženému súdom, ktorý začal konať ako druhý, s cieľom informovať sa u účastníka konania, ktorý sa dovoľáva prekážky začatej veci, pred súdom, ktorý začal konať ako prvý, a pred centrálnym orgánom, súd, ktorý začal konať ako druhý, nedisponuje žiadnym dôkazom umožňujúcim určiť predmet a dôvod návrhu podaného pred iným súdom a týkajúcim sa najmä preukázania právomoci tohto súdu podľa nariadenia č. 2201/2003 a ak si vzhľadom na osobitné okolnosti záujem dieťaťa vyžaduje prijatie rozhodnutia, ktoré by bolo možné uznať v iných členských štátoch, než je členský štát súdu, ktorý začal konať ako druhý, tomuto súdu prislúcha po dobe primeranej na čakanie na odpovede na formulované otázky pokračovať v skúmaní návrhu, ktorý mu bol podaný. Trvanie tejto primeranej doby musí zohľadňovať prvoradá záujem dieťaťa s prihliadnutím na okolnosti predmetnej veci.

Čl. 20

C-403/09 PPU

Článok 20 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že za okolností, o aké ide vo veci samej, neumožňuje súdu členského štátu prijať predbežné opatrenie v oblasti rodičovských práv a povinností s cieľom zveriť dieťa, ktoré sa nachádza na území tohto členského štátu, do starostlivosti jednému z rodičov, keď súd iného členského štátu, ktorý je príslušný podľa uvedeného nariadenia rozhodnúť vo veci samej, pokiaľ ide o zverenie dieťaťa do starostlivosti, už vydal rozhodnutie dočasne zverujúce toto dieťa do starostlivosti druhému rodičovi, pričom toto rozhodnutie sa stalo vykonateľným na území prvého členského štátu.

C-523/07

3. Vnútroštátny súd môže na základe článku 20 nariadenia č. 2201/2003 rozhodnúť o prijatí takého ochranného opatrenia, ako je prevzatie dieťaťa do starostlivosti, ak sú splnené tieto podmienky:

- dané opatrenie musí byť naliehavé,
- musí byť prijaté vo vzťahu k osobám, ktoré sa nachádzajú v dotknutom v členskom štáte a
- musí mať dočasnú povahu.

Vykonanie uvedeného opatrenia, ako aj jeho záväzný charakter, sú určené vnútroštátnym právom. Po vykonaní ochranného opatrenia nie je vnútroštátny súd povinný postúpiť vec súdu iného členského štátu, ktorý má právomoc. Pokiaľ si to však vyžaduje ochrana najlepšieho záujmu dieťaťa, vnútroštátny súd, ktorý vykonal predbežné alebo ochranné opatrenie, musí o tomto opatrení priamo alebo prostredníctvom ústredného orgánu určeného na základe článku 53 nariadenia č. 2201/2003 informovať súd iného členského štátu, ktorý má právomoc.

Čl. 23

C-455/15 PPU

Článok 23 písm. a) nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ s prihliadnutím na najlepší záujem dieťaťa nedošlo k zjavnému porušeniu právnej normy, ktorá je považovaná za podstatnú pre právny poriadok členského štátu, alebo práva, ktoré je v tomto právnom poriadku uznané za základné, toto ustanovenie neumožňuje, aby súd tohto členského štátu, ktorý sa považuje za súd s právomocou rozhodnúť o opatrovníckom práve k dieťaťu, odmietol uznať rozsudok súdu iného členského štátu, ktorý rozhodol o opatrovníckom práve k tomuto dieťaťu.

C-256/09

Ustanovenia článku 21 a nasl. nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 sa neuplatňujú na predbežné opatrenia v oblasti osobnej starostlivosti o dieťa spadajúce pod článok 20 uvedeného nariadenia.

Čl. 27

C-386/17

Pravidlá prekážky začatej veci uvedené v článku 27 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach a článku 19 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa majú vykladať v tom zmysle, že pokiaľ v rámci sporu v manželských veciach, vo veciach rodičovských práv a povinností alebo v oblasti vyživovacej povinnosti prijme súd, ktorý začal konať ako druhý, v rozpore s týmito pravidlami rozhodnutie, ktoré nadobudne právoplatnosť, bránia tieto pravidlá tomu, aby súdy členského štátu, ktorého súd začal konať ako prvý, odmietli z tohto jediného dôvodu uznať toto rozhodnutie. Samotné toto porušenie konkrétne nemôže byť dôvodom neuznania uvedeného rozhodnutia s odôvodnením, že je v zjavnom rozpore s verejným poriadkom tohto členského štátu.

Čl. 42

C-491/10 PPU

Za okolností ako vo veci samej príslušný súd členského štátu výkonu nemôže brániť výkonu osvedčeného rozhodnutia, ktoré nariaďuje vrátenie neoprávnene zadržovaného dieťaťa z dôvodu, že súd členského štátu pôvodu, ktorý vydal toto rozhodnutie, údajne porušil článok 42 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, vykladaný v súlade s článkom 24 Charty základných práv Európskej únie, keďže posúdenie existencie takéhoto porušenia patrí do výlučnej právomoci súdov členského štátu pôvodu.

C-195/08 PPU

1. Po vydaní rozsudku o nevrátení a jeho oznámení súdu pôvodu je na účely vydania osvedčenia podľa

článku 42 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, bez významu, či bol tento rozsudok zastavený, zrušený, anulovaný alebo z akéhokoľvek dôvodu nenadobudol právoplatnosť, alebo bol nahradený rozsudkom o navrátení, pokiaľ skutočne nedošlo k návratu dieťaťa. Keďže nebola vznesená žiadna pochybnosť, pokiaľ ide o autenticitu tohto osvedčenia, ktoré bolo vypracované podľa vzorového tlačiva uvedeného v prílohe IV nariadenia a námietka proti uznaniu rozsudku o navrátení je neprípustná, dožiadanému súdu prináleží len skonštatovať vykonateľnosť osvedčeného rozsudku a vyhovieť okamžitému návratu dieťaťa.

2. Okrem prípadu, keď sa koná podľa článku 11 ods. 8 a článkov 40 a 42 nariadenia č. 2201/2003 o osvedčení rozsudku, každý zainteresovaný účastník môže navrhnúť neuznanie súdneho rozhodnutia, a to aj napriek tomu, že návrh na uznanie sa predtým nepredložil.
3. Článok 31 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003, pokiaľ stanovuje, že ani osoba, proti ktorej sa o výkon žiada, ani dieťa nemôžu v tomto štádiu predložiť podania k návrhu, sa neuplatní v konaní o neuznaní súdneho rozhodnutia začatom bez predchádzajúceho predloženia návrhu o uznanie toho istého rozhodnutia. V takejto situácii odporca domáhajúci sa uznania môže predložiť podania k návrhu.

Čl. 56

C-92/12 PPU

1. Rozsudok súdu členského štátu, ktorým sa nariaďuje umiestnenie dieťaťa do uzavretého zariadenia terapeutickkej a výchovnej starostlivosti nachádzajúceho sa v inom členskom štáte, ktoré sa na účely ochrany spája s odňatím slobody na určitý čas, patrí do vecnej pôsobnosti nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000.
2. Súhlas stanovený v článku 56 ods. 2 nariadenia č. 2201/2003 musí pred prijatím rozsudku o umiestnení dieťaťa poskytnúť príslušný verejnoprávny orgán. Nepostačuje, aby svoj súhlas poskytlo zariadenie, do ktorého má byť dieťa umiestnené. Za okolností, o aké ide vo veci samej, keď má súd členského štátu, ktorý rozhodol o umiestnení, pochybnosti o tom, či bol súhlas v dožiadanom členskom štáte udelený platne, pretože nebolo možné s istotou určiť, či tento orgán bol príslušným orgánom v dožiadanom štáte, je možná náprava s cieľom zabezpečiť, aby požiadavka súhlasu podľa článku 56 nariadenia č. 2201/2003 bola v celom rozsahu dodržaná.
3. Nariadenie č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že rozsudok súdu členského štátu, ktorým sa nariaďuje umiestnenie dieťaťa proti jeho vôli do uzavretého zariadenia nachádzajúceho sa v inom členskom štáte, sa musí pred jeho vykonaním v dožiadanom členskom štáte vyhlásiť za vykonateľný v tomto členskom štáte. S cieľom zachovať potrebný účinok nariadenia musí byť rozsudok dožiadaného členského štátu o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti prijatý obzvlášť rýchlo, pričom odvolaniam podaným proti takémuto rozsudku dožiadaného štátu nemožno priznať odkladný účinok.
4. Ak bol súhlas s umiestnením podľa článku 56 ods. 2 nariadenia č. 2201/2003 poskytnutý na určitý čas, neuplatní sa na rozsudky, ktorých predmetom je predĺženie obdobia umiestnenia. V takom prípade treba požiadať o nový súhlas. Rozsudok o umiestnení prijatý v jednom členskom štáte, ktorý bol vyhlásený za vykonateľný v inom členskom štáte, sa môže v tomto druhom členskom štáte vykonať iba počas obdobia uvedeného v tomto rozsudku o umiestnení.